

Στολή Αφθαρσίας

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

του αιμνήστου Φωτίου Κόντογλου

Για του Χριστού την πίστιν την αγίαν,

για της πατρίδος την ελευθερίαν,

γι' αυτά τα δύο πολεμώ,

γι' αυτά να ζήσω επιθυμώ,

κι αν δεν τα αποκτήσω

τι μ' ωφελεί να ζήσω;

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ του 1821 έχει μια πνοή αγιασμένη, κι η ιστορία της είνε σαν συναξάρι. Η Ελλάδα μπορεί να παρασταθεί σαν τη μητέρα των Μακκαβαίων που είδε να βασανίζονται και να σφάζονται μπροστά της τα παιδιά της ένα-ένα. Από τον καιρό που χάθηκε η Κωνσταντινούπολη, η πατρίδα μας μαυροφόρεσε σαν χαροκαμένη χήρα· οι άνδρες ήτανε σαν ασκητές, οι γυναίκες σαν καλογρηές, τα τραγούδια μας γεμάτα πόνο και ελπίδα, τη λεγόμενη «χαρμολύπη», σαν χερουβικά, σαν τροπάρια.

Μια αγιωσύνη τα τύλιγε όλα. Οι καρδιές ήτανε, με όλη την παληκαριά τους, συντετριμμένες και ταπεινωμένες. Γι' αυτό κι η θρησκεία μας ήτανε αληθινή, επειδή η πίστη του Χριστού δεν ταιριάζει σε ανθρώπους απίκραντους και

καλοπερασμένους, κατά τα λόγια του Χριστού που λέγει: «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε», και στενή και τεθλιμμένη η οδός». ([περισσότερα...](#))